

3. november 2020
Atassut

EM 2020/51
Aqqalu C. Jerimiassen

Forslag til Inatsisartutbeslutning om at pålægge Naalakkersuisut om at udarbejde en redegørelse, der skal belyse de økonomiske såvel som administrative konsekvenser ved en straksaktivering af ledige i matchgruppe 1. Redegørelsen skal omdeles til Inatsisartut på EM2021.

(Medlem af Inatsisartut Simigaq Heilmann, Demokraterne)

At arbejde skal kunne være løn i sig selv, man skal ikke tvinge nogen på arbejde uden at vide hvorfor den pågældene har skrevet sig selv op som arbejdsløs. Vores arbejde er at give den enkelte lyst til selv at finde arbejde, ikke stemple personen som doven eller som ude af stand til at arbejde.

På det punkt kan vi tydeligt se, hvor stor forskel der er på vores menneskesyn imellem vores to venstreorienterede partier. Det er ærgerligt at Demokratit til tider har så nedladende et syn på vores medmennesker, som værende mindre værd, dovne og uarbejdssomme.

Vi i Atassut arbejder først og fremmest med den enkelte som prioritet, og vi vil derfor først finde ud af hvad grunden er for at individet har mistet lysten til at arbejde før vi begynder at pege fingre og påstå at det er pga. dovenskab eller lignende at den enkelte ikke vil på arbejdsmarkedet, for det er jo alt for nemt at sige at et fysisk sundt menneske skal arbejde. Det er den tydelige forskel på vores partier, at vi i Atassut ikke kun er liberale, men også konservative.

Man kan på mange måder diskutere for og imod om at dele mennesker op i matchgrupper er en god eller dårlig idé. For når den enkelte udadtil ser ud som at være klar til at komme på arbejdsmarkedet, bliver den enkelte skrevet op. Der bliver ikke stillet spørgsmåltegn ved om hvordan den enkelt psykisk og følsesmæssigt har det. For det er i de fleste tilfælde det indre og ikke det ydre, som betyder noget for om man kan stille op på arbejde eller ej.

Der er enkelte i matchgruppe 1 som i større omfang har brug for at få bearbejdet nogle ting, for selvom de er fysisk stærke er det ikke lig med at de psykisk stærke. Vi kan fra start af sige at vi på intet tidspunkt er uenige i forslaget om at alle skal føle at der er brug for dem, for vi i Atassut går ikke ind for at den enkelte skal se socialhjælpen som mulig levevej, for at vi vil hellere opmuntre til at være arbejdssom, have lysten til at tage et ansvar og have mulighederne til at holde sig selv oprejst, for det er ikke sådan at den enkelte bare skal vente på at systemet klare tingene for sig. Følelsen af at nogen har brug for én giver også én lysten til at ville tage et ansvar. På den anden side mister man ansvarsfølelsen når systemet fratager ansvaret fra den enkelte.

Vi vil også påpege at der er mange ting som man skal tage i mende. Selvom den enkelte er blevet skrevet op som arbejdssøgende, og selvom man agter at sætte den enkelte på arbejde indenfor 72 timer, så er det foreksempel ikke optimalt at sætte personen i gang med at noget som personen slet ikke finder værdigt, som f.eks. Skraldemand eller lignende. For at den enkelte er arbejdssøgende skal jo ikke pr. automatik få os til at tænke at personen ikke har nogen uddannelse. Det synes vi fra Atassut er nedværdigende, for det kunne jo ske at individet er uddannet indenfor handel eller kontor administration og er blevet opsagt pga. besparinger og har været ufrivilligt ledig i længere tid pga. det ikke har været muligt at finde noget som passede til personens uddannelse. Jeg tror virkelig ikke på at nogen med en højere uddannelse ville finde selvværd i at være skraldemand, ved at blive sat til at skovle sne eller blive sat i gang som vikar i en børnehave.

Det som vi prøver på at sige her er at der er mange unge som ikke står skrevet i systemet som arbejdssøgende, eller som på ingen måde står skrevet som at være i gang med noget. På det punkt viser det at vi som folk skal tage et fælles ansvar, for vi må vise hvor det er at vi som folk skal tage et fælles ansvar. Det viser endnu engang at vores iver for at blive selvstændige er forhastet, for vi arbejder ikke med befolkningen som første prioritet, men landets selvstændighed som vigtigste prioritet, og det er koste hvad det vil.

Derfor vil jeg opfordre jer mine medvalgte, at vi skal arbejde ved at vise ansvarsfølelse. Vi skal arbejde for folket, for et land kan ikke stå oprejst uden sin befolkning. Lad os tilsidesætte vores planer for landet en stund og lad os tage ansvar og arbejde for styrke vores befolkning.

Det som vi skal vurdere ved at folk bliver sat på arbejde via Majoriaq er, om vi har stillet gode nok rammer for dem der arbejder i jobcentret, for der er jo stor kendskab til hvad det kan have af personlige omkostninger når de skal arbejde med at finde jobs og gøre de enkelte klar til at komme ud på arbejdsmarkedet. Vi er nød til at tænke over hvad det kan betyde for den enkelte på jobcentret hvis personen har ansvaret for flere arbejdssøgende på én gang, for der er jo enkelte søgende, som har stået ledig i over en længere tid og selvom de står som at kunne tage på arbejde med det samme, mangler viljen på at skulle kunne tage på arbejde fra den ene til den anden dag og derved er blevet vant til at finde på undskyldninger på hvorfor personen ikke kan møde op på arbejdet. Det fylder for meget i dagsordenerne om hvad vi kan gøre for at få folk i gang, frem for også at kigge på hvad vi også kan gøre for at give dem på jobcentre bedre vilkår så de bedre kan arbejde med de arbejdssøgende. For alle vores gode idéer til at sætte folk i gang, vil aldrig kunne komme til at gå hurtigere end hvad jobcentre kan klare af opgaver.

Det er hvad vi fra Atassut har at sige til forslaget og henviser til udvalget.